

M E S E D É L U T Á N

— A másokon segítő szeretetről. —

Az árvák karácsonya

Hókirálynő öfelsége leteritette csillogó palástját a földre. A városban a ropogó hószőnyegen vidám emberek jöttek-mentek. A kirakatokban ezer lámpa égett, fényük kihullott a járdára is, kápráztató fényükkel tündéri látványt nyújtottak a járókelőknek. Maguk a kirakatok sohasem voltak még szebbek, mint most. Az egyikben szánkázó fehér babák ültek, a másikban fényes bálteremben táncoltak a szebbnél-szebb kisasszonykák és urfiak. Amott egy menyasszonyka tipegett hófehér babaruhájában. Egy másik kirakatban pedig óriási karácsonyfa állott tele arany-ezüst fényességgel, szememlátta drágasággal. Mellette egy angyal lebegett gyönyörű aranyruhában. De ki tudná felsorolni mindazt, ami azokban a kirakatokban inceselkedett a sóvárgó gyermeki szemekkel!

Az egyik utcasarkon épp most fordult be a szomszéd faluból két kis gyermek. Nagyon boldogok lehetek, mert nem törődtek vékony ruhájukkal, amelyen bizony átsüvöltött a hideg szél. Mintha most megfeledkeztek volna a hideg télről, nyitva felejtett szájjal csodálkoztak a szebbnél-szebb kirakatok előtt. Most éppen egy babakereskedés előtt állottak meg. A kisleány — mert az egyik leánya volt — hidegtől kipirult arcocskáját a kirakatüveghez nyomta s úgy nézte visszafojtott lélekzettel azokat a soha nem látott, gyönyörűséges babákat. De volt is mit néznie! Az egyik sarokban egy kicsi konyha állott, hófehér takaréktűzhellyel, körülötte takaros babaszakácsnékkal, baboskendős konyhalányok sűrögtek-forogtak körülötte. Egyiknél főzőkanál, másiknál habverő üst, a harmadiknál meg süteményes tál volt. Nini! Ott, a másik sarokban pedig egy eleven babaszínház van! Színészek, színésznők, nézők mind ott vannak gyönyörű selyemruháikban! A színpadon kis butorok, szőnyegek, egyszerűval mindaz, ami egy finom urházban ott lehet. A kisleány halkán felsikoltott ámulatában s megszorította kis bátyja kezét.

— Nézd csak, Ferkó, milyen drága az a szépruhás baba! Egyem meg a kis szívét!

A fiu elnézéssel mosolygott ezen, mert neki csak a félszeme volt itt, a másikkal már a mellette lévő kirakatot bujta, ahol csupa fiunak való drágaság volt felhalmozva. Ágyuk, huszárok, lovas tűzerek! Itt egy vadászt látott a sarokban, vállán puskával, mellette ott a gyönyörű vadászkutyá. Ott egy szép asztalosműhely, benne asztaloslegények furnak-faragnak. Emitt meg nini! sok szép festék! Oh, erre fáj csak a szíve! Nagyon szeretett rajzolgatni, festegetni odahaza. S most csak egy vékony üvegtábla választotta el a régen óhajtott festéktől!

— De most már siessünk haza, Marikám, — szólt sóhajtván, — mert kikapunk otthon.

De fejét azért vissza-vissza fordította ő is még egy darabig. Most hirtelen, szinte megbüvölve állottak meg egy másik kirakat előtt. Egy hófehér abrosszal leterített szép asztal volt ott, körülötte ültek az édesapa, édesanya, a leány- és fiutestvérek s ott... az asztal közepén — még kimondani is gyönyörűség! — ott diszelgett egy gyönyörű karácsonyfa! Hát ilyet nem láttak még életükben!

— Nézd csak, Ferkó — sirt fel a kislány, — ez itt éppen olyan, mint nálunk volt, amikor még édesanyánk nem vitték el azon a csunya fekete kocsin. Emlékszel, akkor még édesapánk sem volt beteg s az a rossz Terka néni sem volt még nálunk... Hogy szerettek akkor bennünket!... Nekünk is volt szép, meleg ruhánk, jó cipőnk... s volt, akinek mondhattuk mi is: *édesanyánk*... Azóta kihült a szobánk, nem is otthon vagyunk, még szerencse, hogy Terka néni házába fogadott... Igaz, hogy mindig haragszik ránk... de azért legalább ad néha enni is egy-egy falat kenyeret...

Szegény sovány arcocskájukon végigperregtek a könnyek. A kislány összeszorította az ajkát.

— Várj csak kis Marikám, — szólt remegő hangon hugocskájához, — mire nagy leszek, dolgozni fogok, én is építék egy szép nagy házat, amelyben akkor laktunk, amikor még éltek édesanyámék. Akkor, aztán te leszel majd benne a kis gazdasszony s nem hagylak ütni-vernii...

Marikát azonban nem lehetett megvigasztalni. Elfeledve, hogy utcán van, összekulcsolva két kis gémberegett kezét s imádkozni kezdett:

— Én édes jó Istenkém... nagyon szeretnék én is szép játékokat... azt a szép piros babát is szeretném, jó volna, ha Ferkó is megkaphatná a festéket, amiért már olyan régen fáj a szive... De... édes Intenkém, ne azt add most nekünk... ne játékot, hanem add vissza a mi drága jó édesanyánkat, édesapánkat, ők majd szereznek nekünk mindent, amit szemünk, szánk csak kíván... Őket add vissza nekünk... Amen...

— Amen — hallatszott mögöttük egy női hang. A két gyermek csak most vette észre, hogy áll valaki a hátuk mögött. Egy prémes bundás gyönyörű néni volt, aki rájuk szólt. Most csupa könny volt a szeme neki is. A kislány imádsága közben visszagondolt bizonyosan azokra az időkre, amikor még nem egyedül járta az utcákat, vele volt a férje és két szép kis gyermeke is. De elszólitotta őket az Ur, s most itt maradt ő nagy vagyona dacára is egyedül, boldogtalanul. Megállt a két rongyos, didergő gyermek mögött s hallgatta beszédjüket... Nem gondolkozott, csak amikor a kislány a végére ért imájának, hát önkénytelenül mondta rá az ament.

— Gyertek velem, kicsikém, hiszen megfagytok itt az utcán, olyan rosszul vagytok öltözve. Megisztok nálam egy forró teát, aztán majd meleg ruháról is gondoskodunk ám!

A két gyermek, — mintha valami tündér jött volna értük, — némán követte a nénit.

Nemsokára egy szép ház előtt álltak meg. Bementek a meleg szobába. Nem győzték nézni, olyan gyönyörű volt ott is minden.

A jó néni aztán nem engedte el őket addig, míg jól nem laktak, fel nem melegedtek, azután kiment s összeszedett a régi ruhákból egy jó nyalábra valót, azt is nekik adta. A két árva szólni sem tudott a nagy boldogságtól.

— Most pedig szépen hazakisérlek benneteket, gyermekeim! — szolt a néni s már indultak is a város vége felé.

— Messzi laktok? — kérdezte a néni?

— Csak a szomszéd faluban, — felelte Ferkó.

A jóságos néni erre kocsit fogadott, felültette rá a gyermekeket, maga is odaült közéjük s megindultak a gyermekek otthona felé.

Mikor hazaértek s beléptek a kis ház földes szobájába, egy magas, szikár asszony fogadta a gyermekeket nagy káronkodással, csontos ökle már éppen ütni készült. Mikor azonban meglátta a gyermekeket a sok csomaggal, mögöttük a szépruhás nénit, aki barátságosan köszöntötte, egyszerre megváltozott. Leültette a vendéget, aké nem győzött kérdezni tőle mindenről. Sokáig beszélgettek ott, a gyermekek már nem törődtek velük, a csomagjaikat bontogatták, csak azt vették észre, hogy amikor a jóságos néni menni készült, valamit oda nyújtott Terka néninek s ezt mondta:

— Vigyázzon rájuk, én gondjukat viselem s minden hónapban meglátogatom őket!

Terka néni nagy hálálkodva ment utána, de amikor elment s ő visszajött, rájuk sem nézett többet.

Másnap este már újra nagy szomorúan ült a kis ablaknál a két gyermek. Éppen karácsony este volt. Az utcákon emberek sűrögtek, mindenki sietett haza, hogy szentestére otthon legyen. Ott sirdogáltak csendben, még arra sem volt már kedvük, hogy a nénitől kapott mindenféle jót nézegessék, a játékokkal játszanak... A kis leányka törté meg nagysokára a csendet:

— Te, Ferkó, azt a jóságos nénit nem a mi drága édesanyánk küldte hozzánk tegnap a városban?...

Ferkó nem szolt rá semmi, csak a fejével intett, hogy igen. Bizonyosan ő volt, aki látja most őket, amint magukban várják a szent karácsony estét, mikor a kicsi Jézuska megszületett...

Észre sem vették, hogy megnyilt az ajtó s valaki bejött.

— Nézze jó asszony, — szolt most a belépő Terka néni felé, — magának csak terhet jelent ez a két gyermek, de én elvesztett két drága gyermekem ápolom, gondozom, szeretem bennük, engedje meg, hogy magammal vigyem őket... Ma karácsony este van éppen...

A két gyermekkel forogni kezdett a világ. Nem értettek ők többet egy szót sem a beszédből, csak azt érezték, hogy az a tegnapi jóságos néni megfogta a kezüket, beültette a kocsijába s el akarta vinni őket.

Már éppen indulni készült a kocsi, amikor a kisleány kiugrott a kocsiból, s megértve, mi történt velük, odaugrott Terka nénihez, megcsókolta csontos, száraz kezét, aztán visszaült a kocsiba. Ferkó is elköszönt illendően, aztán megindult velük a kocsi s ők azt hitték,

hogy most meg sem állnak a mennyországig, s ott állnak csak meg jó édesanyjuk előtt...

Mikor hazaértek a városi házba, ott már gyönyörű karácsonyfa várta őket, alatta szebbnél-szebb játékokkal, meleg ruhával, sok édes-séggel.

A két kis árva pedig leborult elébe s akadozó hangon mondott köszönetet jó édesanyjának, aki még onnan fentről is gondolt rájuk...

Karácsonyi ének

Zenéje **Kajárik Sándortól.**

Hulla-nak a hópelyhek, kis szivek meg remegnek Karácsony, Ég áldjon
Minden fényesen ragyog, Mennyből szállnak az angyalok Kis Jézuska
Betlehemben Légy a szí - vünk - ben

Karácsonyi emlék

Ha soha egyébkor
Eszembe se jutna:
Karácsony estéjén
Hazaszállnék mindig
A mi kis falunkba!

Ha soha egyébkor
Rá se emlékezném:
Karácsony estéjén
A mi kis házunkat
Mindig fölkeresném!

Ha máskor eszembe
Sohsem is jutnának:
Karácsony estéjén
Örökké áldanám
Az édesapámat,
Az édesanyját!

Szaboleska Mihály.

Mindennapi kenyér

Rossz esztendő járt, mostohán bánt velünk a földecskenk. Amit meghagyott a fagy, elvitte a jég, leégette a nap.

— Az idén aszalt cseresznyét termelt a cseresznye fa — vágta a sarokba esténként az apám a posztó-tarisznyát.

Az is jó volt nekem akkor, a magjára száradt cseresznye. Olyan szükös volt nálunk a kenyér, hogy egyszer színét se láttuk három napig.